

2021-24-0153-00044

Skrivelse af 12. juli 2021 fra Fyns Politi (2300-89110-00035-21)

I et hundehold blev anvendt flere former for fysisk afstraffelse af hundene. Der blev brugt stød Halsbånd, en hund fik slået tænder ud af munden med en lægte, en hund blev aflivet ved hængning, der blev anvendt en ridepisk, hunde fik holdt hovedet under vand og en hund gik i længere tid med et fraktureret lårben, uden at blive tilset af en dyrlæge. Ved embedsdyrlægens besøg i hundeholdet gik hundene i for små bure uden adgang til vand.

Rådet udtalte:

Spørgsmål 1:

Er det rådets vurdering, at benyttelse af "stødhalsbånd" i sig selv (derudover) kan karakteriseres som uforsvarlig behandling af dyr efter dyrevelfærdslovens § 58 stk. 1, og gælder det i givet fald også, hvis halsbåndet ikke udløser stød men alene lyd?

Svar ad 1:

Stødhalsbånd har til formål at straffe hunden for uønsket adfærd ved at påføre den smerte, lidelse, angst og væsentlig ulempe i forbindelse med den uønskede adfærd. Graden af smerte hunden påføres vil bl.a. være afhængig af stødet i aggregatet, pelsens tykkelse, varigheden af stødet og hvor ofte hunden udsættes for stød fra halsbåndet.

Rådet finder, at brug af stødhalsbånd påfører hunden væsentlig grad af smerte, lidelse, angst, varigt mén og væsentlig ulempe, og vil karakterisere det som mindst uforsvarlig behandling af dyr jf. dyrevelfærdsloven §§ 2 og 3.

Idet lydsignalet ikke nærmere er beskrevet, kan Rådet ikke vurdere, hvorvidt brug af halsbåndet udsætter dyret for en grad af uforsvarlighed.

Spørgsmål 2:

Hvis det lægges til grund, at sigtede med en lægte eller lignende har slået tænder ud på en hund, vil det så efter rådets vurdering kunne karakteriseres som uforsvarlig behandling eller grovere uforsvarlig behandling eller grovere uforsvarlig behandling med karakter af mishandling?

Svar ad 2:

Det fremgår af vidneforklaringerne, at sigtede med lægte eller lignende slog en hund i hovedet, så flere tænder blev slået ud.

Dyr skal behandles forsvarligt og beskyttes bedst muligt mod smerte, lidelse, angst, varigt mén og væsentlig ulempe. Enhver, der holder dyr, skal sørge for, at de behandles omsorgsfuldt, herunder at de huses, fodres, vandes og passes under hensyntagen til deres fysiologiske, adfærdsmæssige og sundhedsmæssige behov i overensstemmelse med anerkendte praktiske og videnskabelige erfaringer.

Såfremt det lægges til grund, at sigtede slog tænderne ud af munden på en hund, finder Rådet, at hunden derved har været udsat for højeste grad af smerte, lidelse, angst, varigt mén og væsentlig ulempe, ligesom den ikke er blevet behandlet omsorgsfuldt i overensstemmelse dens behov.

Rådet finder, at hunden herved har været udsat for groft uforsvarlig behandling med karakter af mishandling jf. dyreværnsloven §§ 1 og 2.

Spørgsmål 3:

Kan rådet oplyse, om hunderacen, Bichon Frise, er særligt udsat for risiko for at miste tænder?

Svar ad 3:

Små hunderacer som f.eks. Bichon Frise har større hyppighed af paradentose end store hunderacer. Paradentose vil ofte på sigt medføre tab af tænder. Bichon Frise har ikke større risiko for at miste tænder end andre små hunderacer.

Spørgsmål 4:

Kan Rådet - på det foreliggende forholdsvis sparsomme grundlag om de nærmere omstændigheder - vurdere, om hængning af en hund (som delvist beskrevet i bilag 4, side 6) kan karakteriseres som uforsvarlig behandling eller grovere uforsvarlig behandling eller grovere uforsvarlig behandling med karakter af mishandling? Opmærksomheden henledes i den forbindelse på rådets udtalelse i sagen: 2005-20-054-00061.

Svar ad 4:

Af bilag 4 fremgår, at sigtede "... aflivede ... ved at hænge den i carporten i det stykke sisalseglgarn lignende det man købte i Jem og Fix. ... hængte hunden op i snoren og lod den hænge til den dødede".

Dyr skal behandles forsvarligt og beskyttes bedst muligt mod smerte, lidelse, angst, varigt mén og væsentlig ulempe. Enhver, der holder dyr, skal sørge for, at de behandles omsorgsfuldt, herunder at de huses, fodres, vandes og passes under hensyntagen til deres fysiologiske, adfærdsmæssige og sundhedsmæssige behov i overensstemmelse med anerkendte praktiske og videnskabelige erfaringer.

Den, der vil aflive et dyr, skal sikre sig, at dyret aflives så hurtigt og så smertefrit som muligt.

Såfremt det lægges til grund, at hunden blev aflivet ved at blive hængt op i et reb, er den ikke blevet behandlet omsorgsfuldt, og det er ikke blevet sikret, at hunden blev aflivet så hurtigt og smertefrit som muligt.

Rådet skal bemærke, at en hund som hænges op med et reb om halsen ikke hænges i den betydning, at rygsøjlen fraktureres og rygmarven læderes ved en pludselig overrivning, men stranguleres således at hunden langsomt kvæles ved sammenpresning af luftveje og blodkar i halsen.

Rådet finder, at en hund, ved at blive aflivet ved hængning eller strangulation, vil været udsat for højeste grad af smerte, lidelse, angst, varigt mén og væsentlig ulempe.

Rådet vil betragte forholdet som groft uforsvarlig behandling af dyr med karakter af mishandling, jf. dyreværnslovens §§ 1, 2 og 13, stk. 1, 1. punktum samt § 14, stk. 2, i bekendtgørelse nr. 1749 af 30. november 2020 om dyrevelfærdsmæssige mindstekrav til hold af hunde.

Spørgsmål 5:

Er brug af ridepisk efter rådets vurdering som led i opdragelse af en hund i sig selv udtryk for uforsvarlig behandling?

Svar ad 5:

Rådet finder, at spørgsmålet har hypotetisk karakter, da det af spørgsmålet ikke fremgår, hvordan ridepikken er anvendt.

Spørgsmål 6:

Er Rådet enig med Fødevarestyrelsen (sagens bilag 19) i, at hanhunden "...” (litra C i udkastet til anklageskrift) har været udsat for (mindst) uforsvarlig behandling?

Svar ad 6:

Af bilag 19 fremgår, at hunden ... gik i en 4 kvadratmeter stor, udendørs, ikke overdækket løbegård, uden adgang til ly eller læ. Der var ikke en kurv eller anden indretning i løbegården, hvor hunden kunne hvile beskyttet mod træk og kulde. Hunden havde ikke adgang til vand, da vandet i skålen var frosset.

Forholdet understøttes af sagens billedmateriale.

Lægges ovenstående til grund, finder Rådet, at hunden, ved at gå i en for lille løbegård, uden adgang til ly, læ og et passende leje og uden adgang til vand, ikke er blevet behandlet omsorgsfuldt og huset, fodret, vandet og passet under hensyntagen til dens fysiologiske, adfærdsmæssige og sundhedsmæssige behov.

Hunden har, ved at gå under de beskrevne forhold, været udsat for betydelig grad af lidelse og væsentlig ulempe.

Rådet finder, at hunden har været udsat for uforsvarlig behandling af dyr jf. dyrevelfærdsloven §§ 2, 3 og 18, stk. 1.

Spørgsmål 7:

Er Rådet enig med Fødevarestyrelsen i, at tæven "...” og dens seks hvalpe (litra C i udkastet til anklageskrift) har været udsat for grovere uforsvarlig behandling?

Svar ad 7:

Det fremgår af bilag 19, at tæven ... med dens 6 hvalpe, på ca. 6 uger, gik i en 2,9 kvadratmeter stor, udendørs, overdækket løbegård. Der var ikke mulighed for læ i løbegården og der var kun en hundekurv, som ikke var stor nok til, at alle hunde kunne ligge og hvile, beskyttet mod træk og kulde. Forholdet understøttes af sagens billedmateriale.

Lægges ovenstående til grund, finder Rådet, at tæven, ved at gå i en lille løbegård på et utilstrækkeligt areal, uden adgang til læ og passende leje og uden mulighed for i perioder at kunne søge væk fra hvalpene, ikke er blevet behandlet omsorgsfuldt og huset, fodret, vandet og passet under hensyntagen til dens fysiologiske, adfærdsmæssige og sundhedsmæssige behov.

Hunden har, ved at gå under de beskrevne forhold, været udsat for mindst betydelig grad af væsentlig ulempe.

Rådet finder, at hundene har været udsat for mindst uforsvarlig behandling af dyr jf. dyrevelfærdsloven §§ 2, 3 og 18, stk. 1.

Spørgsmål 8:

Hvilken betydning har det for en hund, at den parres tidligt (muligt allerede i første løbetid), og er rådet enig med dyrlæge ... (sagens bilag 15) i, at drægtighed under sådanne tidsmæssige omstændigheder kan karakteriseres som ”uforsvarligt avlsbrug”/uforsvarlig behandling (litra C i udkastet til anklageskrift)?

Svar ad 8:

En tæve bør først parres, når den er udvokset. Tidspunktet for dette varierer fra race til race og fra individ til individ. Normalt vil det forventes, at en hund, som en Siberian Husky, vil være klar til at indgå i avl, når den er omkring 18 måneder, og det anbefales tidligst at parre tæven i dens anden løbetid.

På baggrund af sagens akter, vil Rådet dog nære betænkelighed ved at vurdere, at drægtigheden har været årsag til en grad af væsentlig ulempe.

Spørgsmål 9:

Er rådet enig med Fødevarestyrelsen i, at de seks Bichon Frise hunde i fyrrummet (litra C i udkastet til anklageskrift) har været udsat for grovere uforsvarlig behandling?

Svar ad 9:

Det fremgår af politiets rapport fra kontrolbesøg hos sigtede d. 10. marts 2021: ”I fyrrummet stod der en mindre løbegård som málte, 120 x 80 cm og 70 cm i højden med 6 Bichon Frise i. Der var lagt elementer af en anden løbegård oven på løbegården som låg, for at sikre at hundene ikke hoppede ud. Hundene havde ikke adgang til vand og tørt leje i løbegården. Der var hundeaafføring flere steder i løbegården. Det var ikke muligt for alle hunde at ligge ned uden at ligge i afføringen. Der lugtede af afføring i fyrrummet. Dyrlægerne oplyste endvidere, at hundene lugtede af betændelse, antageligt fra munden. Hundens pels var beskidt og bar præg af ikke at være plejet.”

Sagens billedmateriale understøtter beskrivelsen af løbegården, hvor hundene blev holdt.

Dyr skal behandles forsvarligt og beskyttes bedst muligt mod smerte, lidelse, angst, varigt mén og væsentlig ulempe. Enhver, der holder dyr, skal sørge for, at de behandles omsorgsfuldt, herunder at de huses, fodres, vandes og passes under hensyntagen til deres fysiologiske, adfærdsmæssige og sundhedsmæssige behov i overensstemmelse med anerkendte praktiske og videnskabelige erfaringer.

Hundene er, ved at gå i en løbegård på et alt for lille areal under uhygiejniske forhold uden mulighed for at alle kunne finde tørt, rent leje og uden adgang til drikkevand, ikke blevet behandlet omsorgsfuldt og huset og vandet under hensyntagen til deres fysiologiske, adfærdsmæssige og sundhedsmæssige behov.

Hundene har, ved at være holdt under de beskrevne forhold været udsat for høj grad af lidelse, angst og væsentlig ulempe.

Rådet finder, at hundene herved har været udsat for groft uforsvarlig behandling jf. dyrevelfærdsloven §§ 2, 3 og 18, stk. 1.

Spørgsmål 10:

Giver sagen rådet anledning til yderligere bemærkninger?

Svar ad 10:

Det fremgår af sagsakterne, at hunden ... d. 20. december 2019 blev bragt til dyrlæge på grund af smerter i det ene bagben og halthed. Tilstanden havde stået på i ca. 1½ måned. Det fremgår af journaludskriften fra dyrlægen, at hunden havde en komplet fraktur af højre lårben, der vurderedes at være omkring en måned gammel. Dette understøttes af sagens røntgenbilleder.

Hunden blev efterfølgende aflivet.

Dyr skal behandles forsvarligt og beskyttes bedst muligt mod smerte, lidelse, angst, varigt mén og væsentlig ulempe. Enhver, der holder dyr, skal sørge for, at de behandles omsorgsfuldt, herunder at de huses, fodres, vandes og passes under hensyntagen til deres fysiologiske, adfærdsmæssige og sundhedsmæssige behov i overensstemmelse med anerkendte praktiske og videnskabelige erfaringer.

Hunden er, ved at gå i mindst en måned med en ubehandlet lårbensfraktur, ikke blevet behandlet omsorgsfuldt og passet under hensyntagen til dens fysiologiske, adfærdsmæssige og sundhedsmæssige behov. Ved at gå med en lårbensfraktur, har hunden været udsat for højeste grad af smerte, lidelse, angst, varigt mén og væsentlig ulempe. Rådet finder, at hunden har været udsat for groft uforsvarlig behandling med karakter af mishandling jf. dyreværnsloven § 1 og 2.

Oplysningerne i sagsakterne peger på, at sigtede ikke viser vilje eller evne til at tilvejebringe dyreværnsmæssigt forsvarlige forhold i sit dyrehold. Dette bør efter Rådets opfattelse føre til overvejelser om, hvorvidt der skal ske hel eller delvis frakendelse af retten til dyrehold, jf. dyrevelfærdsloven § 60. Anvendelse af § 60 beror imidlertid på en juridisk vurdering, der alene foretages af domstolene.

Afgørelse:

Tiltalte blev straffet med en tillægsstraf på fængsel i 4 måneder. jf. Justitsministeriets bekendtgørelse nr. 607 af 25. juni 2009 om forbud mod visse aggregater, halsbånd m.v. til dyr § 4 stk. 1, jf. § 1 (nu: Fødevarestyrelsens bekendtgørelse nr. 1749 af 30. november 2020 med note 1 om dyrevelfærdsmæssige mindstekrav til hold af hunde § 65 stk. 1 nr. 1, jf. § 4) samt dyreværnslovens § 28 stk. 1, jf. 1 og § 2 (fra d. 1. januar 2021: dyrevelfærdslovens § 58 stk. 1, jf. § 2, dyreværnslovens § 28 stk. 3, jf. stk. 2, jf. stk. 1, jf. § 1 og § 2 (nu: dyrevelfærdslovens § 58 stk. 3, jf. stk. 2, jf. stk. 1, jf. § 2 og § 3) samt Fødevarestyrelsens bekendtgørelse nr. 135 af 14. februar 2014 om slagting og aflivning af dyr § 13 stk. 1 nr. 1 og nr. 2, jf. § 6 stk. 2, jf. stk. 1 (nu: nr. 1751 af 30. november 2020 § 33 stk. 1 nr. 8, jf. artikel 3 stk. 1 i Rådets Forordning (EF) nr. 1099/2009 om beskyttelse af dyr på aflivningstidspunktet og bekendtgørelse nr. 1749 af 13. november 2020 om dyrevelfærdsmæssige mindstekrav til hold af hunde § 65 stk. 1 nr. 1, jf. § 14 stk. 2) og dyrevelfærdslovens § 58 stk. 2, jf. stk. 1, jf. § 2, § 3 og § 18 stk. 1.

Straffen var en tillægsstraf, jf. straffelovens § 89 til Østre Landsrets ankedom af 28. september 2021.

Straffen skulle ikke fuldbyrdes, hvis tiltalte ikke begik noget strafbart i en prøvetid på 2 år fra endelig dom.

Tiltalte frakendtes retten til at eje, bruge, passe og slagte hunde eller i det hele taget beskæftige sig personlig med hunde i 3 år fra endelig dom.

Retten lagde som strafskærpende vægt på forholdenes karakter og antal, samt at de var begået over en længere periode. Som formildende omstændigheder blev der lagt vægt på tiltaltes gode personlige forhold, og at politiet ved et kontrolbesøg den 4. juni 2021 vurderede, at hundenes forhold var acceptable.